

Ryst posen!

En kommende læges refleksioner over Sundhedsstrukturkommissionens udspil

”Ryst posen”, sådan råbte jeg med min gamle mormor, da jeg som barn i ny og næ blev slæbt med til bingo, og tallene ikke passede med dem på bingopladen. I overført betydning er ”ryste posen” lige netop den opgave, som er blevet stillet Sundhedsstrukturkommissionen. For fremtiden byder på en eksplosiv stigning i antallet af patienter som min gamle mormor, og det er det nuværende sundhedsvæsen ikke gearret til.

Der går mange år endnu, før jeg (forhåbentligt) kan kalde mig alment praktiserende læge. Men det lægeliv,

der venter mig et sted derude i horisonten, vil i høj grad blive formet af Sundhedsstrukturkommissionens anbefalinger. Min overbevisning er, at dansk almen praksis er stærk og derfor bør være en del af løsningen. Det glædede mig derfor også at læse Sundhedsstrukturkommissionens anbefaling om, at en større del af sundhedsudgifterne skal gå til almen praksis. Men kapaciteten skal være til det, både hvad angår læger, klinikpersonale og honorering, for udbrændthed er desværre ikke et fremmed ord i almen praksis!

Som kommende læge bed jeg også

særligt mærke i, at en national sundhedsplan ”skal fordele læger geografisk, så flere kommer ud af sygehusene og af de store byer”, og at ”fordelingen af de praktiserende læger bør ske nationalt”. Det lyder jo meget godt, at lægen er, hvor patienterne er. Men bekymringen om tvangsfordeling lurar i baghovedet: Skal den fremtidige læge tvinges til at arbejde i et lægedækningstruet område? Jeg synes i forvejen, at togturen fra Aarhus Universitet til klinikophold på Regionshospitalet Gødstrup er ulidelig lang... Eller vil man lave konkurrencedygtige forhold i provinsen? Måske flytter vi os helt automatisk derhen, hvor ydernumrene er, hvis målet om de 5.000 praktiserende læger i år 2030 bliver en realitet?

Uanset hvad udfaldet af disse mange anbefalinger bliver, tillader jeg mig at drømme videre om et lægeliv med tid til både familieliv, fritid og faglig fordybelse. Med disse anbefalinger håber jeg ikke, at almen praksis bliver yderligere djøfiseret. Dokumentation har vi nok af. Lad ydernumrene bestå, så vi fortsat selv kan eje vores klinikker og ”ryste posen”, når familielivet, patientdemografien eller tidens behov er til det. Jeg vil gerne være praktiserende læge i mange år uden at brænde ud. //

